

რედაქცია

გადაიხიოს პრინციპები... ბელის-მომწერა... დროებისა უასი...

დროება

გამოდის ყოველ-ღე ორშაბათს ბარდა

უასი განსახლები

ღეი ახლებით, ახლად 1 კად... მისი მთავრობით... ცალკე ნომერი...

ამა 1882 წელს ყოველ-ღეური გახეთი

„დროება“

გამოდის იმავე პრინციპებით და რიგით და ამავე თანამშრომლების დახმარებით, რაც გარდა აქამდინ გამომდინადა.

ხელის-მომწერა მიიღება:

თფილისში: „დროების“ რედაქციის კანცლარში, გალანდინის პრეს-ბიუროში, თ. ი. კ. მუსხანსკის სახლებში, კლუბის ქვემოთ.

ქალაქს გარეშე მცხოვრებთა ამ ადრესით უნდა მიათხოვონ გახეთი Въ Тифлисъ, Въ редакцію газ. „Дროება“.

„დროებაზე“ და „ივერისაზე“, რავერსე ერთად, ხელის-მომწერა ან მიიღება.

უასი ხელის-მომწერისა:

ერთის წლით: 9 მან. სამის თვით 3 ,,

ნახევრის წლით 5 ,, ერთის თვით 1 ,,

სხვა ვადით ხელის-მომწერა ან შეიძლება. ხედავს თუ ვინ ხელის-მომწერა გახეთის დასარებისათვის უნდა გამოეზარება რედაქციაში. ვითხოვთ აგრეთვე, რომ თავის სასული და გვარს და საცხოვრებელი ადგილი გარკვევით დასწერონ.

რედაქციაში სურ. მესხი. გამომცემელი სტ. მელიქიშვილი.

„ივერის“ რედაქცია ბოდიშს ითხოვს თავის მკითხველებთან, რომ, რედაქციაზე და მთავრად მისეზის გამო, ამ წლის პირველად წიგნმა დაიგვიანა. მაინც-და-მაინც ეს წიგნი უმჯობესად იანვარში გამოვა.

ტელეგრაფი

პეტერბურლი, 22 იანვარს. გახეთში ჟურნალის შემდეგი ცნობები დაბეჭდილი გავსის გამგეობის რედაქციის შესახებ: გაუქმდება: გაგვასის ნამესტნიკის რედაქცია (საგვეტ), სამოქალაქო უწყების საექსპედიტორი, თანამდებობა ნამესტნიკის თანამშრომლისა და მთავარ-გამგეობის უფ-

რისისა; გაუქმდება აგრეთვე კანცელარია და დეპარტამენტი მთავარ გამგეობისა. თ. დანდუგაგ-კარსკის ექსპედიტორი მხოლოდ ისეთივე კანცელარია, რაც გარდა დენერალ-დუბინას-ტარებისა აქვთ. სწავლა-განათლების საქმე რუსეთის სახალხო განათლების სამინისტროს დაქვემდებარება, ტან-სურის კამიტეტი კი პეტროვის საქმეთა მთავარ გამგეობას.

პარიში, 21 იანვარს. „უნიონ ჟურნალის“ ბანკის გამგეობა რედაქციას დატოვებს.

პეტერბურლი, 22 იანვარს. სპარსეთთან შეკრულის პირობის ძალით, ახალთაგან მასრა სერაქსამდინ რუსეთს შეუერთდება. სპარსეთს დაწესება სერაქსა და აგრეთვე, ხუთის წლის

სანატრელს, ხელდასა რომ იმათ ერთ-მანერთი უყვარსთ, ხელამდა რომ ნუნუ ყველაფერს კისრულობდა იმისთვის და ისაც ეძლეოდა წარმოუთქმელს სიხარულს.

ისე ტკბილი, ტკბილი იყო იავოსთვის ეს წამები, რომ მღელვარება ვერ შეეყვინებინა და თითონ გაფთხილებდაც-კი გადავიწყებოდა.

იავოს თავი წყნარად მოიხარა და მიუახლოვდა ნუნუს პირს, რომელის მხურვალეობაც ის ვერცხვარდა და თავის სახეზეც; ეს ათრობდა, ჰბანგამდა, ხიბლავდა იმას... ძიღვე ოღბითი თავის მოხრა და ნუნუს თმები, რომელიც ქარს გაეშალა დაარხებდა, მოხვდა იმის სიხეს და მთლად ჭრიალმა აიტანა.

იმან ევლარ გასძლო და გიჟაყვით დევკონა გამშრალის ტუჩებით ნუნუს სახეს, გაშმაგებით და თავდაფიწყებით დაუწყო კონა.

განმარტობაში ახალთაგან ოღბა იმ პირობით, რომ ამ ოღბის მცხოვრებით გადასახადი არ დაადგას.

სახალხო განათლების სამინისტრომ გადაწყვიტა, რომ ყველა საფლას სასოგანდობაში მომარაგი სკოლები გაშროს.

ტუის ბატონა კამპასნილა

თფილისი, 23 იანვარს. ბეოგრაფიული მდებარება ჩვენის მხრისა ისეთია, რომ მერობის თითქმის ყველა სახელმწიფოებრივად აღიწოდებოდა ხელი. მართს მხრით შავი ზღვა, მერობს მხრით ძასარისა; შემდეგ რკინის გზები ყველას უადვილებენ თავისათვის მისვლა-მოსვლას და აქ საეკონომიკო თუ სხვა საქმეების დატერებას.

ამას მიუმატეთ ისიცა, რომ ჩვენი ქვეყნის ბუნების სიმდიდრე, მიწაში და მიწას ზევით, ჯერ კიდევ თითქმის სრულიად ხელ-უხლებელია, — და ადვილად მიხვდებით—თუ რისგან არის, რომ ამ უკანასკნელ დროს ასე ეტანებიან თავისათვის უცხო ქვეყნები, თუ რატომ ცდილობენ, რომ აქ დაიწყონ „საქმიანობა“, ჩაიგდონ ხელში ჩვენი მიწები, სხვა-და-სხვა მალევე დაიწყონ აღმოჩენა და რომლის აღმოჩენასაც შემდეგში მოელოდნენ, ტყეები და სხვა და სხვა.

მს უკანასკნელი გარემოება მით უფრო უწყობს ხელს კიდევ უცხოელებსა, რომ ისანი ხელდვენ, — ჩვენ, ადგილის მცხოვრებნი ხელს არ ვანძრევთ, თითქო ფიქრათაც არ მოგვდის, თვითონ ჩვენ ვისარგებლოთ იმ სიმდიდრით, რომელიც ასე უხვად მოუწოდებია ჩვენთვის ბუნებას.

ბოლოს მოხვია ძრიელი მკლავები, აიყვანა, როგორც პატარა ბავშვი, და რამდენიმე გადახტომის შემდეგ გადაიყვანა საჩაღეში.

ის ჰკოცნიდა და ჩასურხულვდა: „მარტო შენა ხარ მთელი ჩემი სიხარული... სცადონ შენი თავი წამართვან, თუნდა მთელი ქვეყანა ამიტყდეს და ენახოთ, ენახოთ, როგორ მოახრებენ!“

როდესაც ცოტა დამშვიდნენ და იმათმა ადგილებულმა აზრებმა წესიერი მდინარეება მიიღო, როდესაც შეიძლეს უფლო დამშვიდებულად დაკვირვება თავიანთ მდგომარეობაზე, ვერცხვარდა დაინახეს თავიანთი უბატრონობა და სამწუხარო მდგომარეობა.

იავო მარჯვე, ყოჩაღი, გულადი და მოახრებელი ბიჭი იყო, მაგრამ ის იყო უმამულო, ყმა, საკუთრება მებატონისა, რომელსაც შეეძლო დღეს-

ამ აზრით ხელმძღვანელობდნენ, უეჭველია, ის ოღბის კაპიტალისტები, რომელზედაც ამ დღეებში იყო ჩვენს გზებში ნათქვამი და რომელთაც განუზრახავთ იჯარით ანუ ყიდვით შეძენა თავისათვის ტყეებისა, აქრა ამ ტყეებისა და სამშლერ-გარეღ თუ რუსეთში ვატანა გასასაღებლად.

მთ ცოტაც არის ფული ჩამოიტანა ამ ოღბის კამპანიამ, თუ ცოტაც არის თავიანთ წაიყვანა საქმე, უეჭველია, ადვილად შეასრულებს ამ განზრახვას. ადვილად შეასრულებს იმიტომ, რომ იშვიათად ნახვით ჩვენში ისეთს მემამულეს, რომელსაც ტყე ჰქონდეს და რიგინად ანერხებდეს ამ ტყით სარგებლობას; რომელიც, ფული თუ აჩვენე, არ შესცდეს და იმ წამსვე არ გაჰყიდოს ეს თავის საკუთრება.

მოკლენ უცხოელები. რამდენიმე წლის განმავლობაში ასჭირან ჩვენს ტყეებს. ნუ სწუხხართ, რაკიონალურად ტყის მოვლისათვის ისინი თავს არ იტყვიებენ: სადაც მოხვდებოთ, ასჭირან და რაც უფრო მალე მოახრებენ, განადგურებენ, არ დაზოგვენ. შუთს დახარჯვენ ამ ფულს მალე უნდა ამ... ცილიონ სარობილი ბიჭინენ სამშლერ გარეღ ამ ჩვენს ტყეს და, თუ მეტს არა, მანეთზე მანეთს მაინც მოიგებენ.

ჩვენ? ჩვენ-კი, ტყეების ნაცვლად, დაგვრჩება ხრიაკები, უნაყოფო კლდე-ღრეები, დავლოთ პირი და ხელგულ-დაკრეფილი შეიჩრდეთ! მს იქნება ჩვენი მომავალი. უნდა მოგახსენოთ, სანატრელი და სანუგეშო მომავალიც არ იქნება ჩვენის შთა-

ვე გაეყიდა, გადაეგდო, ეჩუქებინა ვისთვისმე და მამსადამე იმ დამოკიდებულებაში, რომელსაც თავის ბედნიერებისთვის სხვის ნება დართვა უნდა ეთხოვა; და თუ ეს სხვა რომელიმე ანგარიშის გამო არ მოიწადინებდა იმის იმგვარ ბედნიერებას, იავო სამუდამოდ უნდა გამოსთხოვოდა თავის სატრფოზედ ფიქრს.

— რაილა ექნათ, რაილა მოეხებო-ხოთ? ჰკითხა დაღონებულმა იავომ. — შენ ცხოზედ დაგნიშნეს, სამუდამოდ სისხლი ჩამოგივადეს!

— რაი უყოთ, რომ დამნიშნეს?.. მე არც ვიხედ არ გაფთხოვდები შენს გარდა! მე ცხო არეინ მინდა.

— ბოროტ მეც არ ვის დაგანებებ, მაგრამ რისათვის მოიქცა შენი ბიძა აკრე? არ ეყოფა იმ უღმერთოს, მამამენის წილობა, შენც რომ არ გაეყიდოს?

ამ სიტყვებზედ ნუნუს ცრემლები

*) ის. „დროება“ № 10.

მომავლობისათვის. ჩვენ ახლანდელ- ბი, როგორც იქნება, თუ ამ ტყე- ბიდან და თუ სხვა, ჯერ კიდევ დაუ- შრობელის, წყაროებიდან ვიცხოვ- რებთ, გაფარებთ ჩვენს წუთი-სო- ფელს, მაგრამ რა პასუხს გავცემთ ჩვენს შვილებს, ჩვენს შთამომავლო- ბას, რომელსაც ამ განზრახვულ და აზრებულ ქვეყანას დაუტოვებთ? შდარდელი ქართველი იტყვის:—მა- ვისთვისაც მე ვიღარა? მომავლის- თვის, მაშინ ვინც იქნება, იმან იღარ- დასო! ამას მართა ქართველი მე- მამულე იტყვის, სხვა არაფერ.

ამ დღეებში გაზეთის „ქავკახიდან“ გადმოვბეჭდეთ ერთი ამბავი ბათუმის საქალაქო სკოლის შეიხებზე, რომ ამ სკოლაში ქართველ ყმაწვილებს სამ- შობლო ენას არ ასწავლიანო. ამ შენიშვნის თაობაზე „ქავკახის“ გუ- შინდელს ნომერში დაბეჭდილია სწა- ვლა-განათლების გამგე მთავრობისა- გან მიღებული შემდეგი პასუხი:

„როდესაც გავილი 1881 წლის სექტემბერში ბათუმი: საქალაქო სკო- ლა გაიხსნა, ამ ქალაქში სულ 65 შაგირდი იყო. ამათში: რუსი—25, თათარი—18, ქართველი—4, სომე- ხი—3, ბერძენი—6, ურია—7 და ნემცი—2.

რაიცი შევხება ადგილობრივ ენას, რომელიც უნდა ესწავლებინათ ამ სა- სწავლებელში, ქალაქის წარმომადგენ- ლებმა განაცხადეს სურვილი, რომ თათრული ენა ასწავლეთ ჩვენს შვი- ლებსა და ამის გამო ამ ენას სწავლობა კიდევ შემოღებულია დადგენილის წესით.“

მრი საყურადღებო რამ არის ამ წერილში სწავლა-განათლების გამგი- სა: ერთი ის, რომ, რადგან ადგილობ- რვე მცხოვრებლებმა ითხოვეს თათრუ- ლი ენის სწავლება ბათუმის საქალაქო სასწავლებელში, ამიტომ ამ ენას ასწავ- ლიანო. ჩვენ არ ვამბობთ—მართალია

გადმოვიღებთ, მოაგონდა თავისი მამა, რომელმაც ასეთა დროს თავი დაანე- ბა და თავის ძმას ნება მისცა ასე უწყალოდ გასრისოს ყმაწვილი ქალის გრძნობა და სიყვარული.

— მამა განგებ გაგზავნეს, რომ მე რაც უნდა ის მიყონ, უღმერთონი არიან, უღმერთონი!

— ნუ სტირი, ჩემო ყველაფ! მე- ფიცები წმალა მიფარვის მადლს, რომ მე შენს თავს არცვის არ დაფანებებ.

— ბარემდინ, მაგრამ შენც რაი უნდა ჰქნა, ბედშაო! ავერ ყველა იმას იძახის, შენი თავი შენ ხელთ არა გაქვს?..

— შმა ვარ, რაილა? სიმწარით წა- მოიძახა იავომ და ჩაფიქრდა, მემრე დაუმატა უფრო წყნარად მაგრამ ვა- დ-წყვიტით:

— რაი უყოთ, რომ ყმა ვარ?... ლეთის მადლმა, თუ გაქირდა, ყმობა მე ვერ დამაყენებს. ძალა იხმარეს ჩვენზედა, ძალად გამხადეს ყმადა, ძა- ლათი წამართვეს ყოველი საცხოვ- რებელი და შენ თავსაც შემეციონენ,

თუ არა, რომ ბათუმის მცხოვრებ- ლებმა ითხოვეს უეჭველად თათრულ ენის სწავლება. ჩვენთვის საინტერე- სო და საყურადღებო ის არის, რომ მთავრობისაგან და მთავრობის ხარჯით განხილოს სასწავლებელს მიუღია მხე- დელობაში საზოგადოების თხოვნა და კიდევ შეუსრულებია ეს თხოვნა.

მეორე საყურადღებო საგანი ამ შენიშვნაში არის სხვა-და-სხვა ტომის შაგირდების რიცხვის ჩამოთვლა. შე- ნიშვნაში სწერია: თათრები სასწა- ვლებში 18 იყოვეო და ქართველები კი მხოლოდ—4-იო.

ნება მოგვეცეს, არ დავიჯეროთ ეს; არ დავიჯეროთ იმიტომ, რომ ნამდვილად ვიცით, რომ აქ ჩვეულებ- რივი შეცდომაა იმ რუსებისა, რომელთაც ჩვენი ისტორია არ იციან, რომელნიც ქავკასიის ხალხებს არ იცნობენ: არა-ერთს მეცნიერულს რუ- სულს ისტორიის და ეტნოგრაფიის წიგნში, არა-ერთს გეოგრაფიულ რუ- ქაში (კარტაში) (მაგ. ბ. ზეიდლიცის ეტნოგრაფიული კარტა) გვინახავს ჩვენ, რომ ქართველები, იმერლები, გურუ- ლები, მეგრელები, ხევსურები, რაჭ- ველები და სხვ. სულ სხვა-და-სხვა ტომისა და მოდგმის ხალხად არიან ჩამოთვლილნი, და არა ერთ საზოგა- დო ქართველ ტომის შვილებად.

არიან ისეთებიც, რომელნიც ქარ- თველ ფრანგებს ქართველებად არა სთვლიან, არც ქართველ სომხებსა.

ამგვარი შეცდომა მოსვლია ზემო- ხსენებულ შენიშვნის დამწერსაც. მან არ იცის, რომ მთელ ბათუმის მაზრა- თ. და, მასადაამე არც თვითონ ქა- ლაქს ბათუმში თუ არ მოსული, არც ერთი მკვიდრი თათარი მცხოვრებელი არ მოიპოვება. შევლანი ქართველები არიან, ქართული ენა მათთვის სამ- შობლო ენაა და მხოლოდ სარწმუ- ნოება, რჯული აქვთ მაჰმადი. ამი- ტომაც არის, რომ ამ ქვეყანას „ასმაღას საქართველო“ ეწოდებოდა, სანამ რუსეთს არ შეუერთდა.

მეც ძალას ვიხმარებ და მაშინის ვისი დედა ატირდების, იმასაც ვნახეთ. მლონდ შენ გიყვარდე, შენ ნუ გამ- ცელი ცხოვრება და ქვეყანა დილია, მტერს მოკეთედ გადავიქცევ და იქაც გაცხოვრებ.

— ავიამე დაღუპილს! საით შემიძ- ლიან შენი ლალატი? მე შენთვის მო- მიცია ჩემი გული და სიკვდილი-ლა გამყრის შენთანა.

— ჩემო ყველაფ! წამოიძახა იავომ მკლავებ მოხვევით და კოცნით.— მლონდ შენ კი გიყვარდე და ღეთის მადლმა პირ-და-პირ ჩიჩენში გაგი- ყვან.

ამ დროს სოფლიდგან ხმაურობა მოისმა, მეშეშეები ამდგარიყვნენ და ლარისკენ გამგზავრებას აპირებდნენ. ნუნუს და იავოს მოაგონდათ, რომ იმათ გაყრის დრო იყო, თუ შეუმჩნე- ველი და გაუჭორბელი დარჩენა უნ- დოდათ.

— ბათენებულა! წამოიწახა ნუნუმ. — წადი, წადი, შინა, არ ეინა ჟნა- ხას“. ბევრი მოგვიცდია ბატარაიცი მო-

მაშასადამე, ის 18 შაგირდი, რო- მელნიც შენიშვნაში არიან მოხსენე- ბულნი, თათრები კი არ არიან, არა- მდ ქართველები და რიგი და კანო- ნი მოითხოვდა, რომ იმათთვისაც, დანარჩენ 4 ქართველთან ერთად, ქარ- თული ენა ესწავლებინათ, როგორც სამშობლო ენა.

დღიური

როგორც დღევანდელს ნომერში დაბეჭდილის ტელეგრაფშიდამ შეიტ- ყობს მკითხველი, ჩვენი მხრის სამო- ქალაქო გამგეობაში სახუმრო ცელი- ლებას არ უნდა მოველოდეთ. მოის- პობაო მთავარ სამმართველოს გამგე- ობა, კანცელარია და დეპარტამენტი, მთავარ-მმართველის თანამემწის თა- ნამდებობა, ქავკასიის სწავლა-განათ- ლების გამგეობა პირ-და-პირ სახალხო განათლების სამინისტროს დაემორჩი- ლებაო, ცენზურის კამიტეტი ბეჭდვის საქმეების მთავარ-გამგეობასაო და სხვ.

თუ ყველა ეს ნამდვილია, ქავკა- სიის მთავარ-მმართველისა და რუსე- თის ღენერალ-ლუბერნატორის თა- ნამდებობასა და უფლებათა შორის დიდი არაფერი განსხვავება არ იქ- ნება.

სასიკეთო და მარგებელი იქნება ჩვენის მხრისათვის ამ გვარი ცელი- ლება—მაზე უფრო დწერილებით შემდეგში ვეცდებით მოვილაპარა- კოთ.

ამაობენ, ჩვენს დრამატიულ დასს სადიდ-მარხვოდ პეტერბურღში იპა- ტიყებენო რამდენიმე წარმოდგენის გასამართავად ქართულ ენაზე. (მო- გეხსენებათ, რომ დიდ-მარხვაში რუ- სული წარმოდგენები ახალის კანო- ნით აღკრძალულია რუსეთში). თუ ეს ამბავი მართალია, თუ მართლა სანდო და საღის პირისაგან მოუვიდა ჩვენს თეატრის დასს ამ გვარი წინა- დადება, კარგი მზადება, სიფრთხილე

ვიცადათ, მოგფიქრათ მეც, მოკე- თები, ამხანაგები მყვანან, გავიგებ, რჩევას ვკითხავ და თუ აქ არა მო- ხერხდა-რა შამილთან გავიდეთ ჩიჩენ- ში, შენ თუ არ გეშინიან ქისტები- სა?

— შენთან რაისი უნდა მეშინო- დეს?

— ჩემო ყველაფ! პასუხად კიდევ ეს ხეში საყვარელი სიტყვები გაიმე- ორა იავომ და მემრე დაუმატა:—ხელო გამოხვალ აქა?

— შა.

— შამოდი, გამოდი, ჩემო ყველაფ, უშენოდ გული მიღონდების—უთხრა იმან, აკოცა, ერთხელ კიდევ მიიკრა გულზედ და მოშორდა, მარდად გადახტა ლობზედ და ჩქარა მიფეა- რა კვლავებს.

ნუნუმ წყნარა ამოიოხრა განედა იმ მხარეს საითაც იავო მიფეარა კვლ- ლებს და წარმოსტევა:

— შმიდა მიფარგი იყოს თაედები, ნუნუ ან შენი ცოლი იქნების ან წყალში დაიღრჩობს თავსა.

და წინ დახედულება შმართებს ამ დასს, რომ რიგინად წაიყვანა-საქე და მთელის რუსეთის წინაშე არა-შე- გვარცხენოს... *

† შუშინ წინ, პარასკევს საღამოს, ქალაქში გავრცელდა ხმა, თ. დიმიტ- რი მ. მრბელიანის გარდაცვალებისა. სამწუხაროდ ეს ხმა ნამდვილი გამო- დგა. მიცვალებული კარგი ქართველი, გულით და სულით თანამგრძობი და დამხმარე ყოველ კეთილ საქმისა და ამიტომ იმის სიკვდილი ყველა ნამდვილ ქართველისათვის საგრძნო- ბელ და სამწუხარო მოვლენად უნდა ჩაითვალოს... *

ამ პარასკევს წარმოდგენა თ. დ. ბ. პრისთავისაგან გადმოკეთებულის დრამის „სამშობლოს“ უკედ წავი- და, ვიდრე პირველი. ზოგიერთი წერი- მალი ნაკულუფევანებ, რომელიც თუ პიესის დადგმაში და თუ თამაშობაში ეჩოთიერებოდა მაყურებლის თვალს პირველ წარმოდგენის დროს, ამ მე- ორე წარმოდგენის დროს ვეღარ შე- ვამჩნიეთ.

საზოგადოება ამ საღამოსაც თით- ქმის იმდენი დაესწრო, რამდენიც გა- სულ ოთხშაბათს და ისეთისვე აღტა- ცებით მიიღეს პიესა, მოთამაშენი, ავტორი, და რეჟისორი, როგორც პირველ-დ. შანსაკუთრებით ბევრი და ღირსეული ტაში და თანაგრძნობის ნიშანი მიიღო სიმონ ლეონიძის რო- ლის მოთამაშემ—ბან მ. შიფინმა და ლეევან ხიმშიაშვილის წარმომადგე- ნელმა ბან ალექსეევ-მეხიევმა.

მართის სიტყვით ეტყობა, რომ ეს ჩინებული პიესა მაგრად მოიღვამს ფებს ჩვენს რეპერტუარში და ჩვენს სცე- ნაზე.

შოთილამ გაზეთს „შრომაში“ იწე- რებინან, რომ 14 იანვარს ზღვას და- უწყია საშინელი დელეგაო, მეორე დღეს უფრო გაძლიერდაო ასე, რომ

ამ სიტყვებს შემდეგ, ის გადავიდა ლობზედ და წყნარა გაემართა თავის სახლისკენ, სადაც შეუმჩნეველი შე- ვიდა და შეუმჩნეველივე ჩაწვა თავის საგებელში.

იავო, გასცდა თუ არა რამდენიმე სახლს, ერთბაშად თავის მხარზედ იგრძ- ნო ვილასიც ხელი, რომელმაც შეაკრ- თო და შეაყენა.

— ბიჭე! ძარგა ხანს არ გძინავს! შთხრა უცნობმა.

იავო გაკვირებული უკან წაღბა და გაკვირებითვე წამოიძახა:

— დამბეგი!

ღიან, იმას თვალ წინ წამოუდგა დიანბეგი, რომელსაც თან ახლდა რამ- დენიმე შეიარაღებული ყზახი. ეს ბატონი ახლად გადმოსულიყო რუსე- თიდან, ბედის საძებნელად ჩვენს სა- ქართველოში და პირველადვე დე- ნიშნათ ხეში. . . . ამ გე- რის მოწყალეებისთვის, რასაკვირვე- ლია ბ-ნმა დიანბეგმა საქიროდ დი- ნახა რომ ამ განათლებულ ხალხში უეჭველად ყოველი აზრი, თითონ

